

Katedra scenáristiky a dramaturgie

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské x / magisterské

Autor/ka práce: Marie Černá

Název práce: Swannova láska

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky x

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Marek Vajchr, KSD

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....A.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....B.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....B.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....A.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....A.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejeté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě) .....A.....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava .....A.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....A.....

Celkové hodnocení diplomové práce (A-F) .....A.....

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

Doporučení:

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce obsahuje odstavec shrnující obsah práce a její závěry; rozvádí detailněji hodnocení dílčích kritérií uvedených výše, zejména zdůvodnění známek D, E, F; vyzdvihuje přednosti práce, zvláště v případě hodnocení A, B; formuluje otázky, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit; na závěr uvádí jednoznačné vyjádření, zda autor prokázal či neprokával schopnost samostatné tvůrčí činnosti ve své oblasti výzkumu, zda jeho práce splňuje či nespĺňuje požadavky standardně kladené na diplomové práce, zda vedoucí/oponent práci doporučuje či nedoporučuje k obhajobě a jakou známku navrhuje. Slovní hodnocení má typicky rozsah 1 normostrany; v případě práce bez výtek může být i kratší. U prací, kde není co vytýkat, je namístě položit doplňující otázku ve smyslu, kam by uchazeč pokračoval v dalším výzkumu.

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Marie Černá [=MČ] si zvolila pro bakalářskou práci téma, které by nepřekvapilo jako téma práce dizertační. Už sám fakt, že MČ dokáže o monumentálním románovém světě Marcela Prousta uvažovat osobitým způsobem, který svědčí o neodvozeném zážitku pozorné a promyšlené četby umožňující rovnoprávný čtenářčin dialog s romanopiscem, na kterého si troufne vsutku jen málokdo, je imponující. MČ o Proustově cyklu nepíše, jak je bohužel i v kulturní publicistice běžné, z pozice někoho, kdo knihu nanejvýš zběžně prolistoval a o jejím obsahu a stylu dokáže jen papouškovat několik tradovaných klišé; její přístup k interpretovanému dílu je v tomto ohledu veskrze poctivý. Nevyhýbá se ovšem motivům, bez nichž se nemůže obejít asi žádný z Proustových vykladačů, píše tedy jak o korkovém táflování Proustova pokoje, tak zejména o chuti „namočeného koláčku“ coby katalyzátoru vypravěčových zasutých vzpomínek a emocí, jež boří hradby času. V jejím podání ale i takto protřepané motivy působí jako autentický interpretační výkon. Je tomu tak především díky tomu, že MČ dokáže z románového textu vybrat příhodné a ilustrativní citace a přesvědčivě je integrovat do vlastního výkladu. Vyrovnává se tak elegantně i s problémem sekundární literatury, která je bezbřehá; jejímu seznamu o desítce položek by se samozřejmě dalo vytknout, že je poněkud krátký – pokud by šlo o odbornou studii Proustova znalce. Na toho si MČ nehraje – z celé její práce je zřejmé, že je především pozornou čtenářkou románového textu, který ji oslovil a jemuž svou pečlivou analýzou dává důstojnou odpověď. Úvodní oddíl skromně nazvaný Zlomky Proustovy poetiky tak v hutné zkratce postihuje příznačná Proustova témata a charakteristické motivy. MČ dokáže lapidárně popsat to, co je skutečně podstatné – jako jeden příklad z řady dobrých postřehů můžeme uvést její charakteristiku Proustem opakovaně tematizovaných mantinelů limitujících poznání druhého člověka, jež jsou tvořeny výhradně našimi racionálními schémata. V dalších oddílech MČ analyzuje několik dosavadních filmových adaptací Proustova díla; z jejího výkladu vyplývá, že každá z nich je svým způsobem poctivým a dobře míněným pokusem – a všechny nakonec z nějakých důvodů selhávají. MČ shledává přesvědčivé argumenty, proč je toto selhání vzhledem ke kvalitám adaptovaného textu vlastně nevyhnutelné. Hlavním paradoxem adaptací podle Prousta je, že jejich divák se neobejde bez povědomí o jejich textové předloze i jejím autorovi. Čím hlubší však toto povědomí je, tím neuspokojivějšími se vzniklé filmové opusy musí jevit. Jako adekvátní adaptační počiny se tak nakonec zdají být jednak Viscontioho projekt, který od počátku s přímočarou maniakálností směřoval ke svému ztroskotání, a zejména málo známá dokufikce Proust lu s proponovaným časem vzniku 1993-2050. Snad jediné, co v práci MČ postrádám, je zevrubnější zpráva o tomto projektu, který se na první pohled jeví jako geniální tah – a může se ovšem nakonec stát ještě velkolepější katastrofou než všechny pokusy předchozí. Doufám, že MČ vývoj projektu bude pozorně sledovat a po jeho premiéře o něm napíše důkladnou studii – bez ohledu na to, kolik členů komise přítomných dnešní obhajobě si ji bude moct přečíst. Práci MČ doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení stupněm A.

Datum: 30. 8. 2019

Podpis:

